

evo me opet, dragi krokodili

VUJICA REŠIN TUCIĆ

NEKO VIČE

Evo me opet, dragi krokodili, anđeli i ostale porculanske duše!

Neke viče kroz moj prozor, majstori sve po gradu ruše!

Skidaj čakšire, raspakuj cipele, čarape iza vrata! Mašina čeka, slova štekću, STIGO JE

BATA IZ BANATA!

Vojna BUKVICA, putne TORBE, čiviluci zakucani hitro.

GREHALICE sa TRI ŽICE,

stolovi prepuni SNOVA.

Neko VICE!

Neko LOVCE organizuje!

Neko sastavlja SPISAK!

Ceo GRAD drži VISAK!

VISAK moje DUŠE!!

IZAŠAO JE NOVI „ČIK“!

Izašao je novi „ČIK“, razjaren kao bik!

U kafanu!

Treba zbrisati ove boli, ove kraste što u srce raste.

KELNER!

Ovamo jedan čaj i jedan rum!

Dosta je bilo ovog truda, ove nevolje da život moj krene na bolje.

Išao sam na MORE, video POSTOJNSKU JAMU, kopao drugima KANALE.

AJ!

Kanale za godine stare.

Ovaj RUM ne valja! ČAJ je bljutav!

Kamo gospodsko služenje? Zašto koketirate s gostima?

O čemu razmišljati? Kome pisati PISMA?

Kako se fotografisati za POKOLJENJA, za ove SPERMATOZOIDE što

ih nosimo u KESAMA?

Odjednom, nikog ne poznajem! Odlazi ovaj svet! Zar me niko nije zavoleo dok šetam tužan oko peć?

Prolazim ulicama, kućerine, restorani, sobe zagrejane silno!

Evo BETMEN! NOVI ČOVEK u TRIKO odeven!

Zdravo družo BETMEN!

Gnjuraćemo kroz KAFANSKE MAGLE — pa šta BUDE!!

ALAN PO

Aklope, prku, prkapo, tu negde crko Alan Po!

Alan je bio veseo,

Alan je pio i crko.

Njegova kosa plesniva, njegove uši crvljive,

njegove oči budave!

Aklope, prku, prkapo!

Pa zašto ne bi i mi svi, što danas tako prpošni, cupkamo svetom živahni, mi hitri, lepi, radosni?

O dri mu, mudr, radupr!

Na lancu skače ljudski glas!

Doći će neko i po nas i glasno reći:

PRKU PE!!

POSLAO SAM TE DA NE DODEŠ

S torbicom cveća, čutljiva ko vreća!

Odlaziš kraj RESTORANA!

Posle se vraćaš s maramom žutom

našim klincem pod kaputom!

POSLAO SAM TE DA NE DODEŠ!!

I ako dođeš, da odmah PRODEŠ!

Da PRODEŠ kao prolećna GRIPA,

mraz tvojih budza da me ne pipa!

Jutros te gledam kraj KNJIŽARE!

Čemu te kratke DRAME?

IDI, IDI,

ti se ne okreći.

Šetaj se kraj RESTORANA...

RESTORANSKA JESEN

Jesen je u restoranu,

ljubavi,

opada lišće

sa cveća u saksijama!

Filter cigarete RIVAL

u malom pakovanju,

dvanaest cigareta

za naš rastanak.

Kelneri!

Samo ljubazno!

Ovo je moja devojka

što žalosnim očima razgleda

vašu skromnu jesen

restoransku

i pije gorku kafu

na rastanku.

DUŠA DUŠI LUFTBALON PROBUŠI

prelav je lebac, srce prokislo

da li ću ikad pobeći u Odesu?

Žuke mi nejake, glava ogromna — pridržite je!

I me od nje, sramotne gospođice, tuđe te —

odbrani!

tu ruža ruži

ko da se tuži

poljubac cvetni dala

tu oko oku —

akrobatika u skoku!

plavičast dimić kresne!

Trkom zbor! Zar ovaj stvor, lukav ko tvor, u odaje naše stupi?

Zar on? Zar taj? Zar šlingeraj (sa „vaj“) i njegove

štrufne na tufne!

i kafa sa „knjazom“

i kifaskok „iznimno“

zar i to? gospodo!

trpimo

Glavu o glavu. Al onu pravu! I viknimo: još!

I bacimo groš. A sutra? Sutra koš!

život je skup

još smrt ti osta

dočekaš gosta!

Muzika svira, u srce dira, uokolo popušta mraz.

Da bi ste bili! Vi sni ste snili! I snim ste tim, što

spava sa njim, a njemu: srce daje! Odneli, vaj,

u dalek kraj te divne šlingeraje!

i dolom tama

i tama gorom

u malu salu

gde sve počiva

od Karla Maja

do prvog sjaja

kokoške nose jaja

a vatrogasci

čast je u njima

po vodi ona brodi

I vitka štrufna za barskim štapom kao kanapom

se niže. Da život pipnem ja štrufnu štipnem, iz

„buffet“ kontrolišem svet!

Ide voz. Nosi loz. U

loz sedim. U vas gledim. Vi gledate u mom vozu.

Ja pijem bozu. A boza, više, dok pluća diše,

mene ne štreca!

tu žive deca

tu hrane zeca

i zec je taj plašljiv

ja viknem: epe!

odjekne: stepe!

beskrajna!

krajna si bila

tihomire, bogdane, ljubomire, dušane, milane,

žarko, vuksane

taj red bez reda

taj splet bez spleta

u kljun od žune

i manje!

danice, vera, sonja, ružo, branislava, radoslava,

miro

miro

vi niz u kliz

što nikad bliz

do nas ne kvas

al kvas!

I mi bez njih. I njih bez nas. Al kvas! Sve suvo.

Izuvu, obuvo — sve isto bi. A sni. Šta sni? Sni

nadu. Sni ljubav što bi!

ladan vejar

topla supa

oće rupa

da se kupa

štrufna pukla

ona: vaj!

ode ceo

šlingeraj!

O KAKO LEPO BICIKL TERAM JA

PERI ZUPCU

Ja život svoj ni tuđ dobro shvatio nisam

I tajne stvari u meni vrše se sad

Od ljudi odoh da potpun čovek sam

Iz malih nogu jedino sanjati znam

I sebi kažem pogledaj ovaj svet

Zar nije lepo govorim sebi ja

Pogledaj ko si vreme ti došlo već

Bio si dečak sad više nisi to

Plašio si se a sad se ne plašiš

Unutra strasna postoji zbrka ta

Jasna i mirna ko zbrka nijedna

O kako lepo bicikl teram ja

I svet i sunce i putna prašina

I kuće i deca i cveće — sada su tu

Ja mirno jašim na svojem biciklu

Sad leva noga ka zemlji propada

A desna leti u nebo vesela

Tu desna zemlji radosna krenula

O kako lepo bicikl teram ja

Sa puno sreće posmatram ovaj svet

Drveće šiblje asfaltni trotoar

Kraj mene eto sve lako proleće

Taj život većni taj život prolazan

I zemlja cveća pod mojim pogledom

Priseban život pogled razgaljuje

Tu desna zemlji tu leva ka nebu

Tu leva zemlji tu desna oblaku

Za život kratak za život prolazan

O kako lepo bicikl teram ja.